

skattes højere end Indtægt af personligt Arbejde, men saaledes, at der i øvrigt bliver en vis Ligelighed i Forholdet. Til en vis Grad kan det nu siges, at denne Ligelighed brydes her. Der er nemlig ingen Tvivl om, at naar vi sammenligner den ekstraordinære Formueskat med den ekstraordinære Indkomstskat, bortset fra Merindkomstskatten, bliver Formueindtægterne uforholdsmæssig højt beskattet i Sammenligning med de almindelige Indtægter, og dette bliver saa meget mere understreget ved, at Formueskatten løses ud af sin Forbindelse med Merindkomstskatten. Men det maa paa den anden Side ikke glemmes, at naar vi betragter Krigstidens Skatteudvikling som Helhed, har Formuen, om jeg saa maa sige, noget til gode, ikke i den allerbedste Forstand, men i den Forstand, at Merindkomsten er blevet overmaade højt beskattet; ja, man er der gaaet helt op til 35 pCt. baade for Personer og Selskaber, medens der ikke har fundet en tilsvarende Beskatning Sted af Formueforøgelsen, den under Krigsen opstaaede Merformue. Derfor maatte det, hvis det stærke Behov efter Midler vedblev, ventes, at man under en eller anden Form vilde udjævne dette Forhold, saa at Turen indenfor visse Grænser ogsaa kom til en Beskatning af Formueforøgelsen. Ved dette Lovforslag er der ikke taget særlig Sigt paa Formueforøgelsen, men paa de større Formuer i Almindelighed; de er jo imidlertid for en meget stor Del praktisk talt opstaaet ved Formueforøgelse under Krigsen, saa til en vis Grad, om end ikke paa ganske rationel Maade, er det nævnte Hensyn taget. Jeg kan af disse Grunde ikke modsætte mig det Forslag, den højtærede Minister har fremsat, om jeg end anerkender, at det er ganske skrap. Kun maa jeg forbeholde mig at søge det ændret i Enkeltheder, thi den højtærede Minister viser her, som han har vist ved tidligere Lejligheder, forekommer det mig, et mangelfuldt Blik for den mindre Formues Bæreevne i beskatningsmæssig Henseende. Det hører ogsaa til de Ting, som den højtærede Finansminister og jeg jævnlig har skiftet Ord om her. Den højtærede Finansminister fremsatte i sin Tid her i Tinget et Lovforslag, hvorefter man begyndte ekstraordinær Beskatning af Formuer allerede ved 10 000 Kr. Det vilde efter min Mening have været uberettiget at gøre dette, og Forslaget blev ogsaa ændret.

I det hele taget er Bestræbelserne fra det Parti, jeg tilhører, stadig gaaet ud

paa at søge at lempe den ekstraordinære Beskatning af de mindre Formuer; og det er fuldkommen berettiget og i Konsekvens af hele Situationens Udvikling under Krigsen, at vi har gjort det. Thi er der nogen, der lider under Krigsforholdene, er det Besidderne af de mindre Formuer, hvis hele Eksistens hviler paa en saadan mindre Formue: Enker og gamle, der har trukket sig ud af deres Virksomhed, og som lever paa opsparet Formue, ofte opsparet i et langt og trælsomt Livs Arbejde, eller som lever af en mindre Arv. Ja, det er omtrent de Mennesker, der lider haardest under den nuværende Dyrtid, thi de faar absolut ingen eller saa godt som ingen Forhøjelse af deres Indtægt, i hvert Fald hvis de vil nøjes med en solid Anbringelse; derimod bliver Værdien af deres Rentepenge neppe mere end Halvdelen af, hvad den var før, paa Grund af den almindelige Prisstigning. De faar heller intet Dyrtidstillæg af nogen Slags. Disse Smaakapitalister, om man kan kalde dem saa, hører, som sagt, til dem, der har lidt haardest under Krigssituationen, og kan man ikke komme dem til Hjælp, skulde man dog i alt Fald heller ikke forværre deres Stilling ved en ekstraordinær Beskatning. Derfor kan jeg ikke billige, at den højtærede Minister slet ikke har taget Hensyn hertil, men endog i en vis Henseende er gaaet et Skridt tilbage fra det, som vi blev enige om i Udvalget, sidste Gang vi behandlede den ekstraordinære Formueskattelev, nemlig i Efteraaret 1917. Beskatningen begynder nu, ligesom efter Loven af 13. Oktober 1917, ved 20 000 Kr.; tidligere, ved Loven af 14. Maj 1917, begyndte den ekstraordinære Formuebeskatning først ved 24 000 Kr., men der var dertil knyttet den Bestemmelse, at ingen, som havde mindre end 2 000 Kr. i skattepligtig Indtægt, skulde svare den forøgede Skat. I den følgende Lov lod vi, som nævnt, Skatten begynde ved 20 000 Kr., men for at kompensere indførte vi samtidig den Bestemmelse, at denne Skat skulde ikke svares af nogen, som ikke havde mindst 2 500 Kr. i skattepligtig Indtægt. Nu bliver Ministeren imidlertid staaende ved at begynde med en Formue paa 20 000 Kr., medens han gaar tilbage fra 2 500 Kr. til 2 000 Kr. Jeg forstaar ikke, hvad der har været Ministerens Hensigt hermed; det stemmer i alt Fald saa lidt som muligt med de nuværende Forhold. Selv om Ministeren, ligesom sidst, havde sagt, at 2 500 Kr. skulde være fritaget for den